

[Kirkeministeren.]

givende Indflydelse paa Spørgsmaalenes Løsning, at udføre det Arbejde, som denne Lov maatte paalægge Kirkeministeren.

Forslagsstilleren (S. Rasmussen): Ja, det er jo rigtigt, som den højtærede Kirkeminister nys udtalte, at dette Forslag flere Gange har været til Behandling her i Tinget, og jeg skal heller ikke her i Dag gaa i Enkeltheder med Hensyn til det. Motiverne til, at Socialdemokratiet gaar med til et saadant Forslag, skal jeg heller ikke røre ved. Naar mit Parti ønsker Forslaget vedtaget og det foreslaaede Udvalg nedsat, er det ganske rigtigt, som den højtærede Minister siger, fordi vi ligesom den højtærede Minister er Venner af Folkekirken, idet vi tror, at hvis der ikke bliver gjort noget paa en eller anden Maade, vil de Forhold, vi nu lever under, og om hvilke Ministeren selv sagde, at de ikke var uden Brøst, at der var Mangler ved dem, om kortere eller længere Tid — hvor længe det vil vare, skal jeg ikke give Udtryk for — maaske være medvirkende til, at det, som Ministeren ikke ønsker, og vi heller ikke ønsker: en Op-løsning, en Adskillelse af Stat og Folkekirke, bliver Følgen.

Naar Ministeren her udtalte, at vore Forestillinger om, hvad der kan komme ud af et saadant Udvalg, hviler paa Illusioner, ja, saa ved jeg saamaend ikke, hvad Ministeren har at bygge dette paa. Jeg hørte nok, at Baggrunden var den, at Ministeren troede, at det, der skulde komme ud af et saadant Udvalg, saa vidt jeg forstod Ministeren, var en større Indflydelse for Menighedsraadene, eller hvorledes Ministeren nu tænkte sig det. Jeg tør ikke sige paa Forhaand, hvilket Resultat et saadant Udvalg vil komme til, og det kan den højtærede Minister heller ikke sige. Men derfor forstaar vi ikke, at man, naar baade vi og Venstre og Ministeren i Virkeligheden er Venner af Folkekirken og dens Bevarelse, vil afvise et saadant Forslag, som fra vor Side absolut har til Hensigt at prøve paa, om der ikke af en Overvejelse af de kirkelige Forhold kunde komme et saadant Resultat, at den Folkekirke, som vi gerne ønsker bevaret paa evangelisk-luthersk Grund, fremdeles kan blive bevaret til Held og Gavn for vort Folk.

Inger Gautier Schmit: Der knytter sig til det forelagte Lovforslag den Ejendommelighed, kan jeg sige, at det fire Aar i Træk har været forelagt Rigsdagen, ikke, som man skulde tro, af et enkelt Parti,

men af to forskellige politiske Partier skiftevis, det socialdemokratiske Parti og det konservative Folkeparti, hvis Opfattelse af kirkepolitiske Spørgsmaal jo er i høj Grad forskellig. Første Gang blev det forelagt i Samlingen 1924—25 fra det socialdemokratiske Partis Side, anden Gang i Samlingen 1925—26 af det konservative Folkeparti, tredie Gang i Samlingen 1926—27 af Socialdemokratiet, fjerde Gang, altsaa nu i Aar, af det konservative Folkeparti. Denne Udholdenhed fra disse to Partiers Side taler jo et stærkt Sprog om, at man tror paa Muligheden af at opnaa ønskelige Resultater til Gavn for Folkekirken gennem det foreslaaede Udvalgs Arbejde. Jeg vil dog i alt Fald gerne opfatte det saaledes, da denne Tro tilsyneladende ikke er blevet svækket, til Trods for, at det gennem tre Samlingers Forhandlinger i Tingene til Overflod er dokumenteret og indrømmet fra begge Sider, at man har vidt forskellige Motiver for Udvalgets Nedsættelse og vidt forskellige Ønsker med Hensyn til, hvad der skal komme ud af Udvalgets Arbejde. Det drejer sig her om en for vor Folkekirke saare alvorlig Sag, og det er derfor i høj Grad at beklage, at de Partier, som ønsker at arbejde for Folkekirkens Bevarelse, ikke har kunnet finde de samme Veje at gaa frem paa.

Jeg skal i ganske faa Ord gentage mine Bemærkninger fra tidligere Aar om Venstres hele Syn paa vor Folkekirkens Forhold til Staten og Lovgivningen. Vi gennemførte her paa Rigsdagen i 1922, støttede af det konservative Folkeparti, et omfattende Kompleks af Love for vor Kirke, Love, som i mange Retninger skabte en Nyordning paa det kirkelige Omraade, i hvert Tilfælde en Udvidelse af de bestaaende Forhold. Disse Forslag fandt ikke Støtte fra Socialdemokratiet og det radikale Parti, hvilket jeg oprigtig beklager. Men da de to Partiers hele Opfattelse af de kirkelige Spørgsmaal ligger fjernt fra Venstres, var det maaske vanskeligt at tænke sig fuld Enighed opnaet om dette Spørgsmaal. Vi naaede, som sagt, til en Nyordning, og Venstre har den Opfattelse, at en saadan Nyordning eller Udvidelse af vor Kirkelovgivning i frisindet Retning burde bundfældes i Befolkningen, før Kirkespørgsmaalet blev taget op og Ændringer foreslaaet. Da Ministeriet Staudning derefter i Samlingen 1924—25 ved Kirkeminister Dahls Forslag om det kirkelige Udvalg vilde prøve at gaa til en Ændring af de i 1922 trufne Bestemmelser angaaende vor Folkekirkens Forhold, fandt vi — saa kort Tid efter Kirkelovens Gennem-